

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

341. An Monialis, quæ in marem erumpit, sit abliganda, ut intret in Religionem virorum? Et postquam è Monasterio fuerit eiecta, an poterit sine ullo scrupolo matrimonium inire, vel si velit Sacros ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76429)

Ref. 83. §. Sed
quid, Sed se
ge canr à
principio.

Texeda in *controuers. moral. tom. 1. lib. 2. contr. 14. dub. 8. numer. 9.* vbi sic ait. Moniales supra tecti Monasterij regulas accedentes clausuram violare non dicuntur, dummodo locus ille, ad quem perueniunt, non sit extra clausuram Monasterij locatus, sed perpendiculariter illam respiciens, Ita ille. Et pro confirmatione huius sententia, tunc etiam adduxi doctrinam Doctorum communiter asserentium, quòd qui inuentus est super regulas Ecclesiae, dicitur inuentus in ipsa Ecclesia, & ideo gaude. immunitate.

Sup. hoc in
rom. 9. tr. 1.
late in Ref.
10. §. Quod
autem & in
aliis eius
not.

R E S O L. CCCXLI.

An Monialis, qua in morem erumpit sit obliganda, vt inuret in Religionem virorum?

Et postquam è Monasterio fuerit eiecta, an poterit sine vilo scrupulo matrimonium inire, vel si velit sacros Ordines suscipere? Ex p. 5. tr. 14. & Milc. 2. Ref. 49.

Sup. hoc inf.
in tr. 2. ex la-
tissima do-
ctrina eius
vnica Rel. si
gauerit in §.
quod firma-
tur. ad med.

§. 1. **D**E hoc casu hoc anno interrogatus fui in Neapoli, vbi rumor aderat accidisse, sed falsò, accidit tamen nostris temporibus in Hispania, & affirmatiuam sententiam mordicus tenet Laurentius de Portel in *dubijs regul. verb. Professio Hermaphroditis, in casu cuiusdam professionis, num. 4.* quia professio istius fuit valida in Conuentu Monialium cum tribus votis solemnibus. Ergo tenetur ad illa seruanda, & Ecclesia obligans illam ad intrandum Monasterium virorum, non obligat illam ad rem difficiliorem, imò ad faciliorem, quam antea promisit. Multas alias rationes adducit Portel pro hac firmanda sententia, quae videri possunt, adi illum, & non pigebit.

2. Verùm ego contrariae sententiae tamquam probabiliori adhaereo, quam nouissime docuit Texeda in *controu. moral. lib. 1. tract. 1. contr. 8. dub. 1. num. 18.* vbi sic ait. Existimo hanc sceminae professionem esse inuolidam, & idem declaratum fuit in simili casu, qui in nostra contigit Hispania, quia illa scemina non est professa, nisi in quantum vera scemina, nec Praelatus sub alia ratione ei contulit professionem, & tamquam vera scemina ipsa professa est, & iuxta hanc rationem habuit intentionem profitendi, & non aliter. Ergo cum erumpente natura facta est vir, professio redditur nulla, & ideo talis scemina è Monasterio eicienda est, tamquam omnino libera à votis essentialibus emissis, quae pre inde ad nuptias transire potest, ac si nullam emisisset professionem. Ita ille. Et hoc seruatum fuisse in Hispania testatur etiam eruditus Torreblanca in *pract. cab. lib. 1. cap. 11. num. 13.* vbi sic asserit. De alia Moniali sancti Domini in ciuitate de Vbeda oriunda ex oppido de Sabote dicta Magdalena Mugnoz, apud nos adhuc recens memoria est post septem annos professionis suae ex scemina in matrem conuersa, quae è Monasterio expulsa virilem habitum sumpsit & non solum mentum, sed barbae eruptae sunt, dictumque fuit Franciscus Mugnoz, quem ego Granatae patrocinator sum in causa stupri, in qua scemina querebatur ab eo per violentiam cognitam fuisse & impraegrnatam. Haec Torreblanca. Igitur si casus occurrerit, postquam dicta Monialis in matrem versa, fuerit è Monasterio eiecta, poterit sine vilo scrupulo matrimonium inire, vel si velit sacros Ordines suscipere: & hoc vltimum probat etiam Portel loco citato, num. 10. quia nullum subest impedimentum, quin possit ad Ordines promoueri, cum sit verè mas, vt suppono, & cessauerit illud impedimentum sceminei sexus.

Sup. hoc pro
susceptione
Ordinum in
rom. 5. tr. 5.
Ref. 6. §. 8.
Hoc suppo-
sito & seq.
Sed lege ea
à principio,
& in rom. 4.
tr. 8. Ref. 12.
§. At quid.

R E S O L. CCCXLII.

An Moniales viri possint priuilegijs concessis viris Religiosis sui Ordinis?

Et quid si non sub sint dictis Religiosis?

Et an Moniales gaudeant etiam priuilegijs illius Religionis sub cuius gubernatione viuunt, etiam si sua diuersi Ordinis vt Moniales Sapientia Neapoli, quae sunt sub cura Tocatinorum, & tamen sunt Ordinis S. Domini, an ista priuilegijs Theatinorum fruantur?
Et an, & quomodo Moniales subiectae immediate Ordinario viri possint priuilegijs, ad quorum usum ex concessione requiritur ministerium Praelati Regularis, cui alias deberent esse subiectae, cuiusmodi, §. 5. est priuilegium dispensandi, absoluentis, &c. ? Ex p. 10. tr. 13. & Milc. 3. Ref. 24.

§. 1. **R**espondeo affirmatiuè quoad primam: si ea adaptari possint ipsis Monialibus, & in concessione priuilegij non dicatur ea concedi viris, aut masculinis Religiosis. Ita Suarez lib. 8. de legibus capite 10. numer. 7. cum Rodriquez, tom. 1. quae. 13. artic. 22. aliique. Et probatur; quia ex vna parte in dispositione fauorabili sub masculino nomine comprehenditur scemininum in iis, quae possunt sceminis accommodari, ex alia parte Moniales sunt verè Religiosae, ideoque dispositio facta de Religiosis, etiam iis modo dicto suffragatur. Dixi, & in concessione priuilegij non dicatur, & si enim dicitur, tunc constat ex verbis concedentis Priuilegium non extendi ad Moniales, nisi necessitas aliud suadeat; quamquam aliter dicendum sit, attento priuilegio bullato Leonis X. quo absolute conceduntur Monialibus Fratrum Minorum, vt possint vi omnibus & singulis priuilegijs, & indultis spiritualibus, & temporalibus per ipsum Leonem ac Sedem Apostolicam ipsis Fratribus quomodolibet concessis, & concedendis perinde ac si ea ipsis Monialibus fuissent concessa: sicut videre est apud Casarub. supra verb. *Communicatio priuilegij, num. 18.* ex quo fit, vt etiam si in concessione priuilegij diceretur, viris Religiosis illud concedi, eo nihilominus gaudent possint Moniales, dummodo priuilegium sit ex iis, quae possint sceminis accommodari. Et haec omnia docet Pellizzarius in *Man. Regular. tom. 2. tract. 8. cap. 1. §. 4. num. 72.*

2. Sed difficultas est, an idem dicendum sit de Monialibus, quae non sub sint iuri Regularium. Pro negatiua sententia Botdonus in *Consilio Regularium, tom. 2. resolut. 52. quae. 24.* adducit Portel, & Rodriquez, quibus ego addo Barbofam, de iure Ecclesiastico lib. 1. cap. 41. num. 217. & alios, quos citat, & sequitur Sanchez in *Summa, tom. 2. lib. 6. cap. 7. num. 116.* Sed ipse Bordonus postea, num. 69. affirmatiuam sententiam tenet, & ideo docet, quod dictae Moniales, quandiu viuunt sub illo instituto, & ordine, tandiu gaudent illius priuilegijs: sed per exemptionem à Superioribus Regularibus, & subiectionem Episcopis, aut per fundationem Monasterij sub iurisdictione Episcopi Moniales non desinunt esse sub instituto, & regula suae Religionis, vt clarum est: ergo adhuc gaudent priuilegijs sui Ordinis, quamuis non sint subiectae Praelato eiusdem Ordinis. Secundo, priuilegia conceduntur Monialibus absolute propter earum merita, & vt Moniales talis Ordinis, licet ad instantiam quandoque alicuius Superioris Regularis: ergo quatenus Moniales manent, eiusdem Ordinis priuilegijs gaudent. Tertio, ex dictis Bullis supracitatis, nonnullae carent illis clausulis subiectionis regularium: ergo saltem ex hoc capite non amittunt sua priuilegia subiectae Episcopis. Quarto, priuilegia perduntur morte, lapsu temporis, cessante causa, per non usum, per contrarium usum, per abolum, renuntiatione, & reuocatione, vt communiter docent Doctores cum suis limitationibus: sed per translationem